

1 juli 2026 – Liliane Aerts

Tekst van haar toespraak op de oecumenische bijeenkomst in Mechelen

Meer dan dertig jaar heb ik gediend bij Women's Aglow, nu Aglow International, een wereldwijde interkerkelijke organisatie waar vooral vrouwen uit verschillende christelijke tradities samenkomen om God te loven, samen te bidden, naar Zijn Woord te luisteren en elkaar te ontmoeten. Oecumene ligt mij na aan het hart.

Meer dan dertig jaar heb ik daar in leiding gestaan, maar toen heeft de Heer mijn focus verlegt naar de nieuwkomers in ons land.

Ik ben nog steeds betrokken bij mensen uit allerlei achtergronden: als vrijwilliger van het Rode Kruis mag ik werken onder de nieuwkomers in een AZC. Wij doen daar activiteiten onder de vrouwen. Zo kom ik in aanraking met verschillende culturen en hun geloofsbelevens.

Ik neem jullie graag mee naar het hart van het onderwerp 'oecumene' en misschien ook wel naar wat mijn motivatie was en is om buiten de muren van één bepaalde denominatie te treden en de rijkdom te zien van Gods Koninkrijk

Ik wil graag beginnen met een eenvoudige vraag.

Weten jullie hoeveel kerken er in België zijn? Misschien denkt de één aan duizend, een ander aan vijfduizend. Meer? Minder?

Achter mijn vraag ligt eigenlijk een diepere vraag:

Hoe kijken wij naar de Kerk van Christus?

Want als je het mij vraagt, is er ten diepste maar één Kerk: de Kerk van Jezus Christus.

Wij mensen hebben namen gegeven aan onze kerkgemeenschappen. We hebben tradities ontwikkeld, accenten gelegd, eigen vormen gevonden om ons geloof te beleven. En toch, dwars door al die verschillen heen, horen we samen bij Hem. Samen vormen wij Zijn lichaam. Samen zijn wij Zijn Kerk.

Jezus wist dat die eenheid niet vanzelfsprekend zou zijn. Daarom bidt Hij daar zo indringend voor in Johannes 17, in het hogepriesterlijk gebed. Hij bidt dit niet als een bijzaak, maar als iets dat Hem diep ter harte gaat.

Daar zegt Hij:

“En dezelfde macht en kracht die U aan Mij hebt gegeven, heb Ik aan hen gegeven. Zo zullen ze één met elkaar zijn, net zoals U en Ik één zijn. Ik ben één met hen en U bent één met mij. Op diezelfde manier zullen zij één zijn met elkaar. Want dan zullen de mensen moeten toegeven dat U Mij gestuurd heeft en dat U net zoveel van hen houdt als van Mij.”

Dit is maar een greep uit dit wonderlijk gebed. Wat een diepe uitnodiging voor ons, opdracht voor ons, vandaag, hier, op deze plek.

Maar dan komt er misschien ook de vraag in ons op:

Betekent die eenheid dat we onze eigenheid moeten verliezen? Moeten we allemaal hetzelfde worden? Ik geloof van niet, ik ben zelfs zeker van niet.

Eenheid is niet hetzelfde als uniformiteit. Ik geloof dat

Gods Geest meer zichtbaar wordt in verscheidenheid.

Daarom is Efeze 3:18 voor mij zo kostbaar. Daarin horen wij de grote rijkdom van Gods liefde:

“En dan zullen jullie samen met alle heiligen kunnen begrijpen hoe breed en lang en hoog en diep de liefde van Christus is.”

Let op dat ene woord: samen.

Samen zullen wij meer ontdekken van Gods grootheid.

Samen zullen wij meer verstaan van Zijn liefde.

Geen enkele denominatie, geen enkele traditie, geen enkele gelovige draagt op zichzelf de volle rijkdom van Gods hart.

We hebben elkaar nodig. We kunnen van elkaar leren. We mogen elkaar aanvullen, bemoedigen en soms ook corrigeren, in liefde en nederigheid.

En dan is er nog een prachtige tekst in Efeze 3:10, waar staat dat door middel van de gemeente, de kerk, het lichaam van Christus, de veelkleurige wijsheid van God bekend wordt gemaakt. In de wereld, maar ook aan de overheden en machten in de hemelse gewesten.

‘Veelkleurig’ wat een mooi woord.

God openbaart Zijn wijsheid niet in grauwe eenvormigheid, maar in een
veelkleurig geheel.

Juist daarin zien we iets van Zijn schoonheid, zijn heerlijkheid.

Dat is voor mij ook de schoonheid van het oecumenische. Oecumenisch zijn gaat verder dan alleen interkerkelijk samenwerken. Natuurlijk, samenwerken is waardevol. Samen bidden, samen dienen, samen getuigen, dat is prachtig.

Maar oecumene nodigt ons ook uit om dieper te gaan: naar verzoening met die ander, naar erkenning van die ander, naar liefdevolle eenheid in Christus met die ander. Niet door onze verschillen te ontkennen, maar door samen te ontdekken dat Christus groter is dan ons begrensde denken.

Oecumene vraagt daarom om een houding van openheid. Een bereidheid om te luisteren zonder meteen te oordelen. Om elkaar niet eerst te benaderen vanuit wat onze verschillen zijn, maar vanuit WIE ons samenbrengt.

Het vraagt om moed, om nederigheid, en soms ook om bekering van ons hart.

Echte eenheid ligt niet in structuren, maar in de liefde van Christus die ons leert om elkaar als broeders en zusters te ontvangen.

Misschien begint dat heel klein. Door elkaar te ontmoeten. Door samen te bidden. Door belangstelling te tonen voor elkaars verhaal.

Door niet meteen in discussie te gaan, maar eerst te luisteren. Door dankbaar te zijn voor wat God in de ander doet. En juist in die kleine stappen kan iets zichtbaar worden van Gods Koninkrijk.

Stel je eens voor wat het getuigenis van de kerk kan zijn als wij elkaar werkelijk vinden in Christus. Niet als concurrenten, niet als vreemden, maar als mensen die samen leven uit dezelfde genade.

Wat zou dat betekenen voor onze steden en dorpen,
voor jonge mensen die zoeken naar hoop,
voor wie moe zijn geworden van verdeeldheid,

voor wie verlangen naar een geloof dat zichtbaar liefde ademt?

Ik geloof dat de wereld niet in de eerste plaats wacht op sterkere standpunten, maar op een geloofwaardige liefde. Op christenen die laten zien dat Christus liefde is en echte vrede brengt. Dat verzoening mogelijk is. Dat eenheid geen droom is, maar een weg waarop wij samen mogen leren wandelen.

Daarom wil ik jullie vandaag bemoedigen: laten we open blijven voor elkaar. Laten we niet te snel denken dat wij het geheel overzien. Laten we met zachte ogen kijken naar andere tradities, en met een ontvankelijk hart luisteren naar wat de Geest misschien juist daar wil laten zien.

Niet alles hoeft hetzelfde te worden om toch waarachtig verbonden te zijn.

En misschien is dat wel één van de mooiste getuigenissen die wij vandaag kunnen geven: dat liefde sterker is dan wantrouwen, dat Christus groter is dan onze muren, en dat Zijn lichaam geroepen is om iets van de hemel zichtbaar te maken op aarde.

Mag dit samenzijn daarom meer zijn dan alleen een ontmoeting. Mag het een oefenplaats van eenheid zijn. Een plek waar we iets proeven van Gods veelkleurige wijsheid. Een plek waar we samen ontdekken hoe breed en lang en hoog en diep de liefde van Christus is. En mag die liefde ons niet alleen raken, maar ons ook in beweging zetten, naar elkaar toe, en samen naar de wereld, de mensen om ons heen.